

**Η πορεία προς τη Θέωση του Αγίου μεγαλομάρτυρος
Κωνσταντίνου του Αλαμάνου.**

Οικονόμου Κωνσταντίνου Αλεξάνδρου

Όταν ο καθαρώτατος εκείνος νους του Προφητάνακτος Δαβίδ με μίαν πνευματική θεωρία επροχώρησε μέσα εις αυτά τα απόκρυφα ταμεία της Θείας Χάριτος και είδε νοερώς τας εξαιρετούς ουρανίους δωρεάς, τα πνευματικά χαρίσματα και υπερφυσικά θεϊκά προνόμια, που λαμβάνουν οι Άγιοι παρά Θεού, τότε ανέκραξε, «*Θαυμαστός ό Θεός έν τοῖς άγίοις αύτοῦ*». Και καθώς μας ερμηνεύει ο άγιος Μακάριος ο Αιγύπτιος, μήτε ο ουρανός, μήτε ο ήλιος, μήτε η γη, μήτε κανένα άλλο κτίσμα ορατό μπορεί να δεχθεί τη Θεϊκή Χάρη και Δόξα και να γίνει κατοικητήριο της Θεότητας. Αδελφοί μου αγαπητοί, οι Άγιοι είναι εκείνοι που δια μέσου της καθαρότητος και αγιότητός των γίνονται έμψυχοι ναοί και κατοικητήρια του Θεού. Εις τους Αγίους γίνεται θαυμαστός ο Θεός, διότι Αυτός που είναι αχώρητος παντού σμικρύνει το μεγαλείον της απειρίας Του δι' άφατον συγκατάβασιν και γίνεται χωρητός από τους Αγίους και δια μέσου Αυτών ενεργεί τα θαυμαστά και υπερένδοξα.

Η Κύπρος μας καυχιέται για το πλήθος των Αγίων της, γνωστών και άγνωστων μαρτύρων, νεομαρτύρων, οσίων, κληρικών και λαϊκών, έγγαμων και άγαμων. Και δεν καυχιέται μόνο, αλλά τους τιμά με ναούς, με εορτές, με αγρυπνίες.

Γνωρίζει ο λαός ότι ο τόπος μας πολλά οφείλει σ' αυτούς, που με τα δάκρυα, τη διδασκαλία, την άσκηση, αλλά και με το αίμα τους εστερέωσαν την ορθόδοξο Εκκλησία μας, η οποία με τη σειρά της διαφύλαξε το γένος των Ρωμαίων, αλλά κυρίως φωτίζει τους «*έν σκότει και σκιᾷ θανάτου*» καθημένους, οδηγώντας τους στη σωτηρία.

Ένας απ' αυτούς, όπως θα δούμε στη συνέχεια, είναι ο Άγιος και Μεγαλομάρτυρας Κωνσταντίνος, ο οποίος με δάκρυα, με άσκηση, με την προσευχή του και τέλος με το αίμα του εστόλισε την Εκκλησία του Χριστού. Κατατάσσεται στους 300 Αγίους Αλαμάνους. Το όνομα «Αλαμάνος» κατά τον Ιστορικό Χάκκετ δεν σημαίνει τον Γερμανό, αλλά στην Ανατολή σήμαινε τον Στρατιωτικό. Από την Παλαιστίνη ήταν η καταγωγή τους, όπως αναφέρει ο Λεόντιος Μαχαιράς. Κάποια επιδρομή ή διωγμός τους ανάγκασε να εγκαταλείψουν τη γη της Παλαιστίνης. Το πλοίο τους, όμως, ναυάγησε κοντά στην Πάφο και χάριτι Θεού σώθηκαν και διασκορπίστηκαν σε όλο το νησί.

Ο Άγιος Κωνσταντίνος μαζί με άλλους τρεις συντρόφους του είχαν εγκατασταθεί σε μια σπηλιά σε τοποθεσία μεταξύ των χωριών Άχνας και Ορμήδειας, η λεγόμενη της τραχιάς. Εκεί, με την αδιάλειπτη προσευχή, την ησυχαστική, ασκητική και νηπτική ζωή ενώθηκαν με τον Θεό, έπαθαν τα Θεία και

οδηγήθηκαν από την κάθαρση των παθών στον φωτισμό του νου και τέλος στη θέωση. Είναι, αγαπητοί Χριστιανοί, διαχρονική εμπειρία της Εκκλησίας μας ότι η ησυχαστική, νηπτική ζωή παρέχει στον άνθρωπο δυνατότητες επί γης τελειώσεως, όπου ο άνθρωπος *«Αγίω Πνεύματι καθάρσει, ύψοῦται καὶ λαμπρύνεται ἱεροκρυφίως»*.

Η εγκατάσταση της Θείας Χάριτος στον Άγιο Κωνσταντίνο εκδηλώθηκε προς τα έξω, ως αποστολικός λόγος, διδάσκοντας, παρηγορώντας και ενισχύοντας τα πλήθη των ανθρώπων που κατέφευγαν κοντά του. Κήρυττε, λοιπόν, τη χριστιανική πίστη χωρίς φόβο, μιμούμενος τους Αγίους Αποστόλους στην προθυμία, την ζέση και τον ζήλο. Η ψυχή του ήταν ο Χριστός.

Περιφρονούσε τα ευχάριστα του κόσμου και ποθούσε να μαρτυρήσει γι' Αυτόν. Είχε, βέβαια, ο Άγιος Κωνσταντίνος, ήδη, πεθάνει ως προς το εγώ του και ζούσε, πλέον, στην ίδια εμπειρία που ζούσε ο Απόστολος Παύλος, όταν έλεγε *«Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός»*. Είχε φτάσει στη θέωση ο Άγιος απ' αυτή τη ζωή. Πολύ ωραία εξυμνεί ο υμνογράφος της Ακολουθίας του Αγίου, Κύριλλος Κογεράκης του Κρητός εκ της Μονής Αγίου Καραθού, το θάρρος του Αγίου στο Μαρτύριό του γράφοντας στην Δ' ωδή του κανόνα: *«Ἀπειλὰς τὰς τῶν τυράννων, ἀνδρικῶς μὴ πτοούμενος, ὤφθης Κωνσταντίνε, ῥήτωρ εὐσεβείας, Θεότητος καὶ ἀληθείας, τὸ κράτος διετράνωσας, τῆς ἀθλήσεως ΧΑΙΡΩΝ διανύσας τὸ στάδιον»*.

Ας δούμε πώς εξελίχθηκε το Μαρτύριο του Αγίου. Ηγεμόνας τότε της Κύπρου ήταν ο διώκτης του Χριστιανισμού, Σαβίνος. Παρακινούμενος απ' τον μισόκαλο διάβολο διέταξε να συλλάβουν τον Άγιο και τους συντρόφους του. Ο Άγιος Κωνσταντίνος, ως ο Γέροντας της συνοδείας, ομολόγησε ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Υιός του Θεού, Θεός Σωτήρας και Λυτρωτής των ανθρώπων. Τα βασανιστήρια που ακολούθησαν ήταν πολλά και ανείπωτα, όπως μαστίγωμα, κρέμασμα με το κεφάλι προς τα κάτω, ξύσιμο της σάρκας με σιδερένια νύχια, κάψιμο με πυρωμένες τάβλες, καρφιά στα πόδια και φυλάκιση. Το αποτέλεσμα μηδέν. Η αντοχή των Μαρτύρων και η γαλήνη στα πρόσωπά τους καταίσχυναν τον διοικητή. Ακολούθησαν οι κολακειές και οι υποσχέσεις. Οι αθλοφόροι, όμως, τα πάντα θεωρούν σκύβαλα *«ἵνα Χριστόν κερδίσωσιν»*. Η βαρβαρότητα των δημίων, αλλά και η τελείωση των Αγίων αποπερατώθηκε με αποκεφαλισμό.

Το βράδυ της ίδιας ημέρας ευλαβείς Χριστιανοί από την Ορμήδεια περισυνέλεξαν τα τίμια λείψανα και τα έθαψαν με πολλές τιμές.

Από τον τάφο τους, όπως διηγούνται οι χωριανοί, άρχισε μετά από καιρό να αναβλύζει νερό. Κάποιοι έσκαψαν λίγο την άκρη του τάφου και ο τόπος γέμισε από νερό θεραπευτικό – αγίασμα. Ηγεμόνας της Κύπρου, αγνώστου ταυτότητας, ο οποίος υπέφερε από δυσεντερία και κουφαμάρα, πήγε και λούστηκε με αγίασμα και αμέσως έγινε καλά. Αυτός ο ηγεμόνας έκτισε αργότερα τη μεγάλη εκκλησία στο

όνομα του Αγίου Κωνσταντίνου. Ο τάφος του Αγίου βρίσκεται στο δεξιό μέρος του Αγίου Βήματος της εκκλησίας και μέρος των χαριτόβρυτων λειψάνων του βρίσκονται σε λειψανοθήκη πάνω στην Αγία Τράπεζα διά των οποίων και σήμερα η Παναγία Τριάδα επιτελεί πολλά θαύματα προς το συμφέρον της αιτήσεως αυτών που καταφεύγουν με ευλάβεια στη Χάρη τους. Να αναφέρουμε ότι τα περισσότερα θαύματα είναι προς θεραπεία παθήσεων των αυτιών και εντέρων.

Η μνήμη του Αγίου Κωνσταντίνου τιμάται ιδιαιτέρως από τους κατοίκους της Ορμήδειας και των γύρω χωριών με πανηγυρική μεγαλοπρέπεια και Αρχιερατική Θεία Λειτουργία την 1^η Ιουλίου, κατά την οποία οι πιστοί επικαλούνται τις ισχυρές μεσιτείες και πρεσβείες στον Θεό του αθλητή του Χριστού Αγίου Μεγαλομάρτυρα Κωνσταντίνου του Αλαμάνου. Αμήν.